

מסורת הש"ס

(א) כמויות ית. (שכיחות
מכ.) (ב) שכיחות לח.
(ג) כמויות ית. כ"ק קן.
שכיחות מכ: בית ג.
(ד) (דף לח.) (ה) ניע"פ
תוס' כמויות ית. ד"ה
ור"א.

גליון הש"ס

תוס' ד"ה (בע"א) תניא
במה"ד ולבסוף דלא קאי
אמר. וכיוצא בזה ג"כ דף
ק ע"א עיי"ש בתד"ה כגון:

מוסף רש"י

[illegible]

הוא דאמר כר"א בן יעקב. דהייבא דקא חזבי ליה בטענת כרי לנא
חזבי ליה חזבי אבידה: על טענת עמון. השתא משמע שזין אדם
חובב ונקמן מפרס לה בטענת זה וכן המה דלמא לדברי ימאן:
ובאלתלמי פירס לו חזיו: ורבי אליעזר פירס ליה כר'. כמי
והיזנה ור"א לית ליה חששא דמיקון

העולם נמשך אבידה פטור משעבוד
דל"כ שציק לו ואולי והאי נמי כיון
דלא נכעו כמשיב אבידה הוא: אי
היי, דטועני גדול טענת עמא קרי
לה טענת אחרים היא: והודאס
עממו. על שהודה לו שאמת דכדרי
ומודה שעדיין חייב לו פרס הוא
נשכע: כולוה טענתא נמי טענת
אחרים והודאס עממו ניכור. ולכן
נשכעין עליה וככי האי גוונא מי
פליגי רבנן עליה ומי היה קאמר
פעמים שאדם נשבע כל שעתא כי האי
גוונא משתבע: אלא. לא תימא דטועני
גדול אלא טעניו קטן ודקשא לך
אין נשכעין על טענת קטן היי מילי
בטעניו הפקדמי לך דגבי שבושה
כמיס (שמות כג) כי יתן איש ולא
קטן אלא כל בטענת אביו נשכעין
אפילו לקטן ולרבנן אפילו לגדול
נשכעין דמתקן בשבועות: מנה לאכא
ידיך אין לו כדי אלא חמשים דינר
פטור ובדרכה פליגי: חוקק אין אדם
מעיו פניו. לכפור את הכל הלבן
בשילי ארדא חמקת אתי נאנמן על
השאר דהאי בבוליה בעי דלכפריה
כו'. וכי תימא לא נשבעיה אשארס
דמינו דחשוד אמונוא חשוד ממא
אשבעתא אמונוא לא חשוד מדלא
כפריה בבוליה דהאי כי אורי בפלגא
בבוליה נמי בעי דלודי והאי דלא אורי

י הש

מתנו כשהיו קטן וטענו כשהוא גדול משום דבעינן תציעה ונחמיה
קטן כשהיו בנא בטענתו אפילו לכן נראה לפרש דקאמי אלא דקאמר
מעיו ומעיו ודברנא אפי' דלדא"י סבר דבבנא נמי אינו מעיו ה
עלמא: מפני מה אמרה תורה מודה מקצת הטענה "שבע. פי'
מיו ומעיו דאין אדם מעיו פניו בעל חובו וילכא מינו דאין לו
(א) דלשתמטי' אדם משמטי' ולכן נקחנה שבעה היסת בכופר לה
(ב) שבע שכל יתן טעם אמר פסול פטור וקאמר לפי שכן אדם
ינו פטורוהו רבנן אפילו מודה מקצת במינו דאי בעי כופר הכל וכן
דמשיב אבידה דאי בעי אחר ג' והיו כופר הכל דהא דכחיב כשטר
בכל פטור ואפי' דיכול להעיר משום דמשיב' ליה שטרא דהא פטור
כמכיו כן הוא לו משמע דוקא במודה במקצת ולא כופר הכל דלדארינן
ידיהו דרמנא שבעה בעד אחד אין להוסיף לכופר הכל פטור הכל
היכא שאין הפעלים יודעין והעד מעיד שגגו לו או שהיה חייב לאביו:
קמחא (ב"ק דף קו.) דלא כן בפקדון שלא פעה לו טובה יפטר במודה
במקצת בפקדון לאין אדם מעיו כל מקום שאותו שכנגדו יודע
כקוטרסו וכן חייבא דלא נשבעיהו אשאלה דמינו דחשד אמנונא
פגלא בכוליה נמי בעי דלדי' ליה וקשה דבפ"ק דב"מ (דף ו.) מסקינן
ודברנא הוא דלא חשד לפי שראו דפריש משבועתא טפי מממונא דהא
החטאי הוא נשבע להכחיש את העד אלאה לא אמרינן מינו דחשד
לא אמרינן שמוך שאני יכול לשבע משלם דחשדא לתקנתא לא
הדאחא לפרש דלא חייבא כיון דאין אדם מעיו פניו אס כן קאפטא
ינו ולכחי קאמר ובכחי הוא דבעי דלדי' ליה דאיו בראון מעיו אלא
הא חייבא מינו דחשד אמנונא חשד נמי אשבועתא וי"ל דדברנא
אלא היכא דטועד פטורו דגמרי הוא להשבינו ואם תאמר ממדאריימא
העולם מדועד בשעה שגמרי הקדוש ברוך הוא לא תשא דלדארינן
חשדינן ליה לא חשד אשבועתא דעל ידי שבעה יפרש אכל גזל
ועה ולא קשה מהבואו רעיו דחשדו ביה דאלכא מרי מייבו אמי
שמשלם ע"י עדים אין זה השבוע מעליל דעל כרחו וכו': משלם:
יבדי

יהני

הניזקין פרק חמישי גיטין

לוי והלה ואמר מלאכיך וְהַחֲזֹרְתִי לְךָ אֶחָד מֵהָרִי זֶה נִשְׁבַּע וְהִיא
 שְׂדֵחַסִּי אֶחָד לֹא מִלֵּאחִי אֶלָּא אֶחָד דִּשְׁבַּע מִדְּלֹא מִיפְסֵר כִּי אֶחָד הַחֲזֹרְתִי
 אֶתְּךָ לְךָ אֶחָד מֵהֵן נִגְמִיו וְהִסֵּי כִּי יִתֵּן וְהָא דִּנְקֹט הַחֲזֹרְתִי לְךָ אֶחָד
 מֵהֵן כִּבְרִימָא וְלֹא נִקֵּט וְלֹא מִלֵּאחִי אֶלָּא אֶחָד לְרִבּוּקָא נִקֵּט דְּלֹא נִקֵּט
 כִּבְרִימָא דְּלֹא נִקֵּט הִיא טַעֲמָא

הוא דאמר כרבי אליעזר בן יעקב אוממו על מענת עצמו כיה והאכלתיו פרס הרי זה על מענת עצמו וחכ"א בידה ופטור ורבי אמר משיב אבידה פטור אמידי ממשא את בידו על מענת חרש שוטמו ואמאי קריי ליה קמן הוא אי הכי מענת עני מענת אחרים והוראחריה נמי מענת אחרים והה דבריה קמפלגי וי"אמא תורה מורה מקצת ד אדם מעני פניו כפני בעי למכפריה ליה וד דאין אדם מעני פניו כ בעי לדורי ליה והאי ד הוא אדם קאמאמר ופרענא ליה ואמור רחמ כי היכי לדורי ליה בבנו סבר ל"ש בו ול"ש בבנו משיב אבידה הוא ורבנן אבל בבנו מעני ומדלא

[illegible]

במקלט במינו דאי צבי כפר הכל ובכמה דוכסי מחזיבין מורה
 שישוה משקר כדפי' ריב"א ואין להאריך כאן: **ובבבלי** בעי' דדורי' דירי
 השחיד אשבעתא אמונתא לא חסיד מרעל כפירה טעילה וזי הכי דמורה
 דלא אמרין מינו דחסיד אמונתא חסיד אשבעתא וליכא למימר דהסיד
 שבעתא בחוקא בכתים (ד"ר דף ג' ע"ב): וזי נפסח דרבי אבא לא היה הוא
 דאמונתא חסיד נמי אשבעתא והיהו אשבעתא דאורייתא דשבעתא דרבי
 עזריהן דתמרין צבי ההוא רעיש צבאא מניעא פסיק' (דף ה' ע"ב) לכן נמי
 קאמרי יפטר משבעתא מאותו מקלט כשפורט מטעם חוקא דאין אדם
 קאשטוי' קאשטוי' וקאשטוי' וקאשטוי' וקאשטוי' וקאשטוי' וקאשטוי' וקאשטוי' וקאשטוי'
 פסול משום דפסלתו מורה לעדות דכתיב להיות על חמם ולא גזרו רב
 אחא שגא לאו עדות מלאו דשבעתא וי"ל דחמיה ליה שבעתא לפי ש
 צבירי' פקד הדיינין (שבעת דף ע"ב): ועוד יש לחלק דעל אוחו ממוין
 אמונתא חסיד חסיד כמו שמממין אחר לא פירש כמו כן כי פירוש מה
 פסול דהגן חרי צריך לשלם ומן השאר לא פירש על ידי שבעתא דהא

22

עין משפט
נר מצודה

ב' א מ"ד מהלכות
 טוען וטוען ה' ה'
 סמך עין לה טוען ח"מ
 סמך עין ספק ג' וס"י סח
 סמ"ל ל':
 ב' ב מ"ה ס"ה ס"ה
 סמך שס טוען ח"מ
 ס"י לו ספק א':
 ב' ג מ"י ס"א מהל'
 שטות ה' ה'
 וס"א מהל' טו"י ה"ב
 סמך עין על טוען ח"מ
 ס"י פו ספק א':

תוספות רי"ד

אומר אל מצחתי אלה
עשה רצוני ואל תענה לי
שמי חוקן פגוע אל
רמייה עלה שבועה אתי
לא יאמננו על מה יהיה לי
והוא י' יצחק
מחיבי שבועה בשבעה
שנעז [דראן] ומרהר ודי
רצוני כי אלעזר בן יעקב
י' ר' רחמיאל אל ספר
כמתיא אל ר' אליעזר
י' יעקב רפליי אמתי'
מחביי לכל כל היאכ
דשעין ליה טענה בר
לויא ליה חקק דלמא
אתי לאימננו רתניא וכו'
אלעזר בן יעקב אומר
פמינא שרם נשבע על
שנעז עממי שרם מנה
לאכין בידי האבולחור
סר הרי זה נשבע וכו'
שנשבע על טענה עממי
וחביא אל אלא מלכ
חזקא ופסור ויאמנא
דכעזן דלור ואומר לו
כעז הילת לך אמר
וכרבה קמילני דאמר
כרם פמינא מה אמרה חזקה
מרד מקצת טענה
ישבע חזקא אין ספק
שנעז פמינא שרם ב"ח
וככולהו בעי דילמסינא
והיא דלא כפריה משום
דאן אדם עמינא פמינא
כעז חובו וככולהו בעי
דלויא ליה והיא לורא
ליה אימננטיא וכו'
דמסיתמינא שרמינא סבר עד
דזהר לו וזוי ופגועה ליה
והרמנזו רבי בשבועה
עילויה כי היכי דלורי
ככולהו י' אלעזר בן
יעקב כר פליש בו וליש
בבא אמינא מעי והילכין
לא שמי אבירה אדא
ורבנא כריי בו דורא ואמינא
שנעז אכל בבוא עמינא
משעז ומדלא תניא משיב
אבירה אור ומ'הי קרי ליה
שנעז עממי פמינא יחלו
להניח לור וזהו הוה
כעז כאליו דורה עממינא
ורוא משיב אבירה ופסור
משבועה ר' אלעזר בן
מחיבי ליה שבועה כיון
דאק דשעין אורא
וקילי שעתא ר' אלעזר
ב"ב קעז והלכין כמיתו
כל מקום אור הלכין כ"ו
דקא כותיה (ורחמיא) וליאכ
שום אפסורא ופליגי עליה
וליה למלכא כמתיא' (ורחמיא)
שמי שישתו ופסוק
כמתיא' ודער לוי תמינ
חוקק חלעס מלכא מינעז
מליפערב כעז אלא ודאי
היאכ דלא טעין ליה טענה
דאי אלא שנתא פסור
וכי' אל פליגי ופסור
שמי שיהא אבירה
אמי' שרורה לו כמתיא'

Torah-Box.com
diffusion du judaïsme aux francophones